

Усе пізнавши й переживши

Микола Руденко

Усе пізнавши й переживши,
Стою безгрішний, мов Адам.
З криниць небесних мудрість пивши,
Що я нащадкам передам?

Хіба лиш те, що для могили
Є в кожного своя земля.
Що ми планету обліпили,
Мов гілку яблунева тля.

Хоч десь поза окрайцем неба
Світи кружляють голубі,

Ми, наче тля,—
самі для себе.
І як вона
самі собі.

Жбурляємо ракетні стріли
В небесну далеч без пуття,
А власний дух ще не зуміли
З'єднати з подихом Буття...

Коли ж твоя душа досягне
Тих занебесних володінь,
Де Творча Сила в плоть зодягне
Незримий дух і зриму тінь:

Коли космічною луною
Та сила збудить суть твою, —
Тоді приходь і стань зі мною
Отут, де я тепер стою.